

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Μαρκ. 15,43 – 16,8 30/04/2017

Η εκκλησία μας σήμερα τιμά την μνήμη των ανθρώπων εκείνων που φρόντισαν για τον ενταφιασμό του Κυρίου μας και για τις τελευταίες εντάφιεσ τιμές. Οι άνθρωποι αυτοί όπως μας πληροφορεί η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος. Η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη ή αλλιώς, όπως τις γνωρίζουμε, οι μυροφόρες γυναίκες.

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δυο μεγάλα γεγονότα: στον ενταφιασμό του σώματος του Ιησού από τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο και την επίσκεψη των Μυροφόρων γυναικών στον άδειο τάφο για να αλείψουν το άχραντο σώμα του Ιησού.

Ο Ιωσήφ, ο οποίος κατείχε υψηλή κοινωνική θέση, αυτή του βουλευτού, ανήκε σε αυτούς που περίμεναν τη Βασιλεία του Θεού. Τη στιγμή που οι μαθητές του Ιησού τρομοκρατημένοι και φοβισμένοι από το γεγονός της Σταύρωσης του διδασκάλου τους, ο Ιωσήφ τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού. Εύπνησε μέσα του η επιθυμία και ο πόθος να αποδώσει την ύστατη τιμή στο νεκρό διδάσκαλο. Κάνει αυτό που δεν έκαναν οι μαθητές του. Ο Σταυρός αντί να τον φοβίσει και να τον τρομοκρατήσει, τον όπλισε με τόλμη, τον έκανε να αφυπνιστεί και να λάβει θέση έναντι του Εσταυρωμένου. Του έδωσε θάρρος να ξεπεράσει κάθε φοβία και να ζητήσει από τον Ρωμαίο διοικητή να του επιτρέψει να ενταφιάσει το διδάσκαλό του. Αφού παίρνει την έγκριση, κατέβασε το σώμα από τον Σταυρό και το ενταφίασε με τις πρέπουσες τιμές στο χώρο όπου ο ίδιος πρόσφερε.

Οι γυναίκες, δηλαδή οι Μυροφόρες, όταν γινόταν η ταφή κοίταζαν από μακριά. Την επομένη μέρα όμως ήταν αποφασισμένες . Τόλμησαν αυτό που κανένας άλλος, ούτε άντρας, ούτε μαθητής είχε τολμήσει να κάνει. «Αγόρασαν αρώματα και πήγαν να αλείψουν το σώμα του Ιησού». Μεγάλη η αγάπη, μεγάλη η τόλμη και η απόφαση. Μα πολύ πιο μεγάλη η ανταμοιβή τους. Δεν ήταν δυνατό να κρατήσει τον Αρχηγό της ζωής ο τάφος και η μεγάλη πέτρα που σφράγιζε τον τάφο και για τον οποίο συλλογίζονταν οι γυναίκες. Αξιώνονται πρώτες να πληροφορηθούν το χαρμόσυνο γεγονός της Αναστάσεως και να συνομιλήσουν με τους Αγγέλους. Αυτές οι ταπεινές και άγνωστες γυναίκες γίνονται οι πρώτοι Απόστολοι του μηνύματος πως ο «Χριστός εγερθείς εκ νεκρών απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο».

Όσο και αν τα λόγια των Μυροφόρων γυναικών αντηχούν σαν φλυαρία στα αυτιά των μαθητών, αποτελούν όμως μια πραγματικότητα την οποία ζουν εν συνεχεία και οι ίδιοι οι μαθητές. Σε αυτούς εμφανίζεται ο αναστημένος Χριστός για να κραταιώσει την πίστη τους. Η Ανάσταση του Ιησού δεν πείθει λογικά, αλλά προκαλεί και προσκαλεί τον άνθρωπο κάθε εποχής να την ζήσει και να την γευτεί όσο είναι δυνατό.

Η εκκλησία σήμερα τιμά εκείνους που έκαναν το καθήκον τους χωρίς να υπολογίσουν τίποτα, ούτε τους άρχοντες, ούτε το λαό, αλλά ούτε και την στρατιωτική φρουρά. Δεν λογάριασαν τίποτε, παρά μόνο είχαν κατά νου το καθήκον τους.

Εμείς σήμερα, που ζούμε στο καιρό της απόλυτης ελευθερίας, του υλισμού και της ευδαιμονίας ποια η δική μας θέση απέναντι στις τόσες ευεργεσίες του Αναστάντος Ιησού; Ή ακόμη ποια η δική μας στάση και ποιος ο τρόπος συμπεριφοράς μας στις τόσες αδικίες και στα τόσα άλλα που διαπράττονται

δίπλα μας, αλλά και μπροστά στα μάτια μας; Η σιωπή και η μη ανταπόκριση σε αυτή τη περίπτωση είναι μεγάλο σφάλμα.

Η Εκκλησία απαντά και μας προβάλλει τον Ιωσήφ, τον Νικόδημο και τις Μυροφόρες γυναίκες που δεν λογάριασαν τον κίνδυνο και τους άρχοντες. Ας είναι για μας πρότυπα ζωής και συμπεριφοράς. Αν μην μας καταβάλλει ο φόβος του κόσμου τούτου, αλλά η αγάπη του Εσταυρωμένου Ιησού ο οποίος έχυσε το Αίμα του για μας.

Π. Ανδρέας Σολωμού

